

Biblický text, pomocí kterého nás dnes Bůh volá a svolává, je zapsán v Janově evangeliu, v kapitole 10., ve verši 16.:

„Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést. Uslyší můj hlas a bude jedno stádo a jeden pastýř.“

*

Ó Pane, dej, ať vykročíme, ať se rozeběhneme za Tebou, když voláš. Amen.

*

Přátelé v Kristu,

po velikonočních událostech je víra Ježíšových učedníků totálně deprimovaná, ztrácí se, když je jejich Mistr Ježíš ukřižovaný, mrtvý. Tato ztracená víra je nám v Písmu představována jen proto, aby byl naznačen rozdíl a předěl; jedno končí, aby druhé mohlo začít. Z učedníků se mají stát apoštolové. Z tázajících se, většinou nechápajících Ježíšových souputníků, se mají stát svědci, věrozvěsti a nositelé Ducha Svatého, aktéři třetí Boží jednosti. Pozemský Ježíš a vzkříšený Ježíš jsou zcela jistě stejné podstaty. Ale přesto, vzkříšený Kristus je o krok vpředu a o krok se vrací, vzkříšený je o podstatnou zkušenost bohatší. Už má za sebou zápas v Getsemanské zahradě, vzkříšený už setřel z čela krvavý pot, už má za sebou Golgotu, už nezní jeho hlas opuštěnosti: „Bože můj, proč jsi mě opustil“. Bylo a nyní již je dokonáno. Ježíš již prožil svou neopuštěnost - vzkříšení. A právě těsně po Velikonocích jde o to, aby se učedníci stali apoštoly, to znamená, aby jejich víra v Ježíše byla přetavena ve víru ve vzkříšeného Pána. Prototypem této zásadní proměny je Tomáš. Řekneme-li „nevěřící Tomáš“, tak je to jen půl pravdy. Tomáš, též Didymos zvaný. Evangelista Jan již dříve popisuje Tomáše jako učedníka, kterému je zatěžko přijmout Mesiáše jako trpícího a pohrdaného služebníka. Didymos znamená dvojče, ale také člověk rozpolcený, ve kterém jsou jakoby dva. Jeden pochybující a druhý věřící. Dovedeme si to živě představit. A právě tomu, v sobě zápasícímu Tomášovi, sdělují učedníci zavření ve své komůrce, kvůli oprávněnému strachu ze svých spoluobčanů, poměrně stroze: „Viděli jsme Pána“. A to Tomáše namíchlo. Tak v tomhle já nejedu, cožpak se neumíte podívat pravdě do očí? Zažili jsme to: s Ježíšem je konec a s žádným fantasmatem na mně nechod'te. A proto říká v evangeliu rozhodně: „Dokud nevidím na jeho ruku stopy po hřebech a dokud nevložím do nich svůj prst, já neuvěřím.“ Tomáš odmítl uvěřit na základě svědectví učedníků. Chtěl jej vidět sám, chtěl se ho dotknout. A vzkříšený mu k tomu dal příležitost. Přišel zavřenými dveřmi a řekl Tomášovi: „Pohleď na mé ruce a polož sem svůj prst. Přestaň nevěřit, ale věř“. Vzkříšený dělá Tomášovi pomyšlení proto, aby se nestal nevěřícím, ale aby se stal věřícím. Tomáš na to odpověděl nejkratším a nejkrásnějším vyznáním víry, které máme k dispozici: „Pán můj a Bůh můj“. To je zpráva o tom, jak se jeden z učedníků, nevěřící Tomáš stal věřícím, jak se z učedníka – rozpolceného Tomáše – stal apoštol, vyznavač a svědek Kristova vzkříšení. Proto píše apoštol Pavel Korint'ánům: „Jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je daremná naše víra. Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí“.

Pro učedníky, pro věřící lidi pod křížem, pro věřící i nevěřící lidi, do dneška je kamenem úrazu jejich víry ta skutečnost, že Mesiáš nenastolí vládu spravedlivých Božích řádů, ale naopak, tak jak to Ježíš říkal svým učedníkům, že musí mnoho trpět, být zavržen a být zabit. To se jevílo a jeví jako nepřijatelné, to se jevílo a jeví jako absurdní. Kdo uvěří naší zvěsti? Kdo uvěří tak prazvláštnímu Bohu? Vždyť to nejde pochopit, to je odsouzeno ve světě lidí k nezdaru. To sloveso „musí“ nevyjadřuje, že Ježíš musí naplnit svůj osud či úděl, ale musí se to stát proto, aby se děla vůle Boží, aby ve světě vyvstal děj a jev, ve kterém se projeví podstata Boží lásky. To, že se to musí stát, vysvětluje Ježíš svým učedníkům již za svého života stále znovu. Vysvětluje jim to i v našem dnešním oddíle z Janova evangelia. „Já jsem dobrý pastýř“ říká o sobě Ježíš. Jak známo, v tehdejší době v Izraeli byli ovce a jejich pastýři tím nejběžnějším s čím lidé přicházeli denně do styku. Pro nás dnes jsou ovečky a pastýř něčím vzdáleným, starobylým, pohádkovým. Ale lidé dnes, a to i ve

městě, mají psy, kočky, na venkově slepice či králíky. A jestliže někdo usiluje o dnešní a srozumitelný překlad Bible, pak právě ve jménu srozumitelnosti by měl přeložit: „já jsem ten dobrý chovatel“. Chovatel – v tom slově zní i to, když máma utěšuje a chová své děcko. Chovatel je ten kdo chová, i pochovává, je i Utěšitel. To přídavné jméno dobrý zcela neodpovídá řeckému znění „kalos“, což znamená krásný nebo též pravý. Překlad do srozumitelné češtiny by tedy měl znít „já jsem ten krásný či pravý chovatel“. Ježíš zdůvodňuje své pravé pastýřství tím, že přišel proto, aby lidé měli život, víc života, život v hojné míře. Přišel nám dát přemíru života, rapidně zvýšit kvalitu i kvantitu našeho života. V našem krátkém textu třikrát za sebou zdůrazňuje, že dobrý pastýř položí za své ovce i život. A Ježíš na obrazu pastýře vysvětluje, proč musí mnoho trpět, být zavržen a být zabit. Říká: „Proto mě Otec miluje, že dám svůj život, abych jej opět přijal. Nikdo mi ho nebere, ale já jej dávám sám od sebe. Mám moc svůj život dát a mám moc jej opět přijmout. Takový mandát jsem přijal od svého Otce.“ Jak jsem již řekl: oběť je nejradostnější a nejvýnosnější úkon na světě. To jenom my lidé, bázlíví egoisti, myslíme víc na ztrátu než na výhodu, kterou nám oběť přináší. Ježíš na kříži nečiní nic jiného, než činil na zemi, než činí v nebi: miluje, činí uprostřed neklidu živlů to, co činí stále. Ve sledu staletí se na Velký pátek na okamžik pootevřelo nebe a my jsme viděli plnost Boží radosti, i Boží moc, s jakou dovede milovat. My jsme to nazvali utrpení, obětí kříže. Ve skutečnosti to však byla láska a milost. Tak Ježíš vysvětluje to lidem nepochopitelné, že Syn člověka má být zabit: „Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život za ovce a dal mi mandát – svůj život dát a zas ho přijmout.“ A proto věříme ve vzkříšeného Krista, který život dal a zas jej přijal. „Svůj život dávám za ovce“, říká ten pravý pastýř a dále prozrazuje i další plány, které mají spolu s Otcem. „Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince, i ty musím přivést. Uslyší můj hlas a bude jedno stádo a jeden pastýř.“ Znovu se tu objevuje to slůvko musím. Musím naplnit a dokonat Otcovu akci lásky, musím přivést i jiné, ostatní, v tom je naléhavost, aby se naplnila Boží vůle sjednocení lidského rodu v Bohu. „Já znám své ovce a oni znají mě.“ To sloveso znát nevyjadřuje pouze informovanost a racionální znalost. „Oni mě znají“ to vyjadřuje vřelý vztah, osobní oddanost a radostnou spřízněnost. Ježíš pro ně dává svůj život a oni to chápou a radují se z daru vrcholné lásky. Pravý pastýř má i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést. To je cíl, pro který pravý pastýř pokládá svůj život, tak je vyřešen rébus utrpení Syna člověka. Je to vlastně Boží úradek, Boží metoda, jak přes svědomí získat lidi tohoto světa. Ne mocí ani silou, ale láskou, která se radostně dává a vydává. Znělo to absurdně, tehdy učedníkům a věřícím, zní to absurdně i dnes v našem světě. Nezdá se nám to pravděpodobné a zní to zcela nerealisticky. Ale co je nemožné u lidí, to je možné u Boha. Věřme, i našemu času navzdory, v moc Boží lásky – „na světě budete mít soužení, ale věřte, já jsem přemohl svět“, tak praví Syn člověka, který má mandát od Otce svůj život dát, pro nás pronaložit, a zas ho v hojné míře opět přijmout. A tuto možnost dává každému z nás, každému obyvateli zemského povrchu, vydat svůj život a v hojné míře ho opět přijmout. „Mám i jiné ovce, i ty musím přivést“. Jak se to stane, jak se jen provede, ten tolik nesnadný a nepravděpodobný Boží záměr? „Uslyší můj hlas a bude jedno stádo a jeden pastýř.“ Budeme zpívat to překvapivé – a svět v něj věří – svět uvěří v Boha, který dokonal své dílo nenásilí, bratrské lásky a Boží milosti - svět v něj uvěří, to je naše tolik nepravděpodobná víra. „Uslyší můj hlas“, to je plán, to je předzvědění, na které se máme ve víře plně spolehnout. Jedno jediné společenství jdoucí za svým pravým pastýřem znázorňuje otevřenost a neohraničenost poutnické církve. Nejde o jeden ovčinec, těch je více – „jsou i jiné“, ale jde o jedno společenství víry. Nejde o církevní ztuhlou instituci a o konzervaci její povahy či podoby. Současný papež Benedikt XVI. znovu připomněl, že katolická církev stojí a trvá na přímé apoštolské poslušnosti, což vykládá jako od Ježíše a apoštola Petra nepřerušeném svěcení biskupů. A proto prý katolíci nemohou, i kdyby chtěli, uznat jiné nekatolické církve za relevantní. Mnozí katolíci kněží v naší zemi to po svatém otci opakují a zdůrazňují - říkají bohužel, ale je to tak. Bohudík, pro nás není směrodatné, co si myslí a co vynáší papež. Pro nás je směrodatné co říká Ježíš. Kdokoliv se uzavírá do své církve či do svého sboru, ten ztrácí z obzoru to vnitřní společenství lidmi nemanipulovatelné víry, tomu se ztrácí z obzoru i ten pravý pastýř s jeho cílem jednoho stáda. Pravá jednota vzniká nasloucháním Kristova hlasu a oddaností každého jednotlivého lidského nitra, které pochopí smysl a cíl Kristova daru. „Uslyší můj hlas a bude jedno společenství a jeden pastýř.“ Ti, kdo již dnes slyší, ti poznali, že Ježíš i za ně osobně dal svůj život a že tento čin není ničím nahraditelný. Ti, kdo dnes slyší, ti řeknou jako u vytržení vzkříšenému Kristu: „Pán můj a Bůh můj“. Ti, kteří již dnes slyší, ti již poznali krásu, pravost i lásku svého pastýře a nejlepšího chovatele. „Uslyší můj hlas“ a jak jsme zpívali „pak jedno bude stádce a jeden pastýř jen“. Amen.